

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2471/24
29.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Драгане Марчетић и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Огњен Божовић, адвокат из Београда, Булевар деспота Стефана 81, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Бранко Јовановић, адвокат из Београда, Патријарха Јоаникија 18, ради утврђења ништвости и поништаја завештања, одлучујући о жалбама тужиље и тужене изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 6558/19 од 12.01.2024. године, у седници одржаној 29.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 6558/19 од 12.01.2024. године у ставу другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Вишег суда у Београду П 6558/19 од 12.01.2024. године тако што се обавезује тужена ББ из ... да тужиљи АА из ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 965.891,00 динара динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 6558/19 од 12.01.2024. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску тужиље од 29.04.2020. године.

Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и утврђено је да је апсолутно ништаво писано завештање сада пок. ВВ, бившег из ..., ..., сачињено 27.12.2018. године, које је проглашено на рочишту од 12.06.2019. године у оставинском поступку О 2938/19 пред Првим основним судом у Београду, којим је оставилац

располагао целокупном имовином у корист тужене, те да исто не производи правно дејство, што је тужена дужна признати и трпети да се заоставштина оставиоца пок.ВВ расправи по закону.

Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој на име трошкова парничног поступка плати укупан износ од 1.179.716,00 динара са законском затезном каматом почев од дана стицања извршности до исплате, док је одбијен захтев да се тужили на досуђене трошкове парничног поступка плати законска затезна камата почев од дана правноснажности пресуде.

Ставом четвртим изреке, тужена је ослобођена плаћања судских такси.

Против наведене пресуде странке су благовремено изјавиле жалбе, и то тужена побијајући је у ставу другом и трећем због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, а тужила побијајући је у ставу трећем изреке из свих законских разлога.

Тужила је одговорила на жалбу тужене.

Испитујући правилност ожалбене одлуке у смислу члана 386 Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС, бр. 72/11 са изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужене делимично основана, док је жалба тужиле неоснована.

Првостепени суд при доношењу ожалбене пресуде није учинио неку од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом тужене указује на повреду поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, с обзиром да је изрека побијане пресуде јасна, разумљива и у складу са разлозима наведеним у образложењу одлуке и изведеним доказима, па се законитост и правилност пресуде може испитати.

У поступку пред првостепеним судом, утврђено је да је ВВ, преминуо 15.02.2019. године, да је након његове смрти тужена иницирала покретање оставинског поступка, легитимишући се као тестаментални наследник на основу писаног завештања пред сведоцима сачињеног 27.12.2018.године, а које је проглашено на рочишту од 12.06.2019. године у оставинском поступку О 2938/19 пред Првим основним судом у Београду, да је њен предлог одбачен, с обзиром да је решењем Првог основног суда у Београду О 1872/19 од 02.04.2019. године расправљања заоставштина пок.ВВ и да је тужила, сестра оставиоца, оглашена за наследницу по законском основу наслеђивања, да је потом тужена поднела тужбу Вишем суду у Београду 12.09.2019. године, да се утврди да је по основу писаног завештања пред сведоцима сачињеног 27.12.2018. године, стекла право својине на непокретности које су предмет спорног завештања. Тужена је оспоравајући тужбени захтев у одговору на тужбу поднела противтужбу тврдећи да је писано завештање апсолутно ништаво јер је га није потписао сада пок. ВВ. Како је питање да ли је такво завештање пуноважно претходно правно питање за решавање питања права својине тужене на предметним непокретностима по основу спорног завештања, формиран је предмет по противтужби овде тужиле и у овом

поступку је на околност аутентичности, односно веродостојности потписа на спорном тестаменту сада пок. ВВ изведен и доказ вештачењем преко вештака из области графоскопије.

Након што је судски вештак Милан Миловановић дао мишљење да је потпис на тестаменту који је сачињен пред сведоцима 27.12.2018. године аутентичан, односно да је сада пок. ВВ тестамент својеручно потписао, тужила је доставила нов налаз и мишљење судског вештака исте струке Радослава Свичевића, који је сачињен 26.09.2021. године, а према чијем налазу и мишљењу спорни потписи који се налазе на два примерка завештања од 27.12.2018. године нису аутентични потписи ВВ, већ су исписани имитацијом по узору неких његових неспорних потписа.

Комисијским вештачењем вештака графолога Милоша Ивковића и Бранка Дошена утврђено је да сада пок. ВВ није скриптер спорног потписа на име “ ВВ” на спорном документу ”тестамент” од 27.12.2018. године, у рубрици “тестатор”, односно да тај потпис није аутентичан потпис сада пок. ВВ, већ је исписан имитацијом од стране неког другог лица по узору на неки од аутентичних потписа ВВ. Приликом вештачења коришћена су сва четири примерка тестаментна на којима се налази спорни потпис, који су откуцани компјутерски и одштампани на два листа хартије А4. У налазу и мишљењу се, између осталог, наводи да су спорни потписи на сва четири примерка тестаментна пред сведоцима написани претежно спорим, усиљеним и нехармоничним потезима, са израженим притиском средства писања на подлогу, застојима и прекидима потеза на неприродним местима, подешавањима и накнадним потезима појединих слова на спорним потписима на примерцима означеним с1, с2 и с3, а делом средњом брзином писања са добро контролисаним покретима руке при писању, којим су написана почетна и завршна слова у презимену на примерку тестаментна означеног са с4, што према налазу судских вештака указује да спорни потписи нису написани спонтаним рукописом скрипетра, код којих није успостављен ритам писања, указујући на све разлике у општим карактеристикама, као и индивидуалним карактеристикама и сличностима у општим карактеристикама између појединих слова, која су садржана у потпису сада пок. ВВ. Поред свих уочених разлика утврдили су и да је аутор спорних потписа користио слово „л“ приликом исписивања имена и презимена сада пок. ВВ и да је користио ово слово као латинично, што је према мишљењу судских вештака нелогично, с обзиром да у неспорним потписима у које су имали увид јасно произилази да сада пок. ВВ никада није користио слово „л“ у латиничном облику.

Имајући у виду утврђено, правилно је првостепени суд закључио да је тужбени захтев тужиле основан, с обзиром да је вештачењем, како вештака појединца графолошке струке Радослава Свичевића, тако и вештачењем Комисије вештака Милоша Ивковића и Бранка Дошена утврђено да тестамент сачињен 27.12.2018. године, према чијој садржини је сада пок. ВВ, брат тужиле располагао својом имовином, фалсификован, с обзиром да спорни тестамент није потписао сада пок. ВВ, већ је исписан имитацијом по узору на неки од аутентичних потписа наведеног лица, те да је исти ништав. Првостепени суд је своју одлуку у погледу постављеног тужбеног захтева дао јасне и потпуне разлоге, које прихвата и овај суд.

За пуноважност писменог завештања пред сведоцима, алогографског завештања, нужно је да сам завешталац напише или коме другом издиктира садржину завештања,

потом да завештање прочита, да га призна за своје и да га својеручно потпише. За пуноважност овог облика завештања обавезно је присуство два сведока, али само за време трајања две последње завештаочеве радње и то за време његовог признања, завештања за своје и његовог својеручног потписивања завештања. Оба сведока завештања морају да чују и разумеју завештаочеву изјаву којом он завештање потврђује за своје и оба сведока морају истовремено да присуствују чину завештаоачевог потписивања завештања.

Супротно жалбеним наводима тужене, правилно првостепени суд налази да су испуњени услови прописани одредбом члана 157 Закона о наслеђивању ("Сл. гласник РС" бр. 46/95 и 101/2003), да је ништаво писмено завештање пред сведоцима, које је проглашено 12.06.2019. године у Првом основном суду у Београду у предмету О 2938/19, с обзиром да је првостепени суд оценом изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП утврдио да потпис завештаоца сада пок. ВВ на предметном завештању није аутентичан, већ је настао имитацијом по узору на неки од аутентичних потписа.

С обзиром да је првостепени суд дао јасне и потпуне разлоге због којих је прихватио налаз и мишљење како вештака појединца графолошке струке Радослава Свичевића, тако и Комисије вештака графолошке струке Милоша Ивковића и Бранка Дошена, са изјашњењем, као и изјаву представника Комисије приликом саслушања, налазећи да су јасни, прецизни и довољно аргументовани, дати у складу са правилима струке и науке, као и да су дати одговори на примедбе тужене стране, а како тужена у жалби паушално оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање, овакви жалбени наводи не могу водити другачијем одлучивању у овој правној ствари, с обзиром да је првостепени суд на основу предложених и изведених доказа утврдио све чињенице које су од значаја за одлучивање о тужбеном захтеву.

Приликом одлучивања другостепени суд је имао у виду жалбене наводе тужене којима се оспорава комисијски налаз вештака, али налази да су исти без утуцаја на правилност побијане пресуде код чињенице да се поводом примедби тужене изнетих у току првостепеног поступка судски вештак Бранко Дошен, први члан Комисије изјаснио остајући при мишљењу да потпис завештаоца сада пок. ВВ на предметном завештању није аутентичан, већ је настао имитацијом по узору на неки од аутентичних потписа. Налаз и мишљење потписала су оба члана Комисије судских вештака, а приликом саслушања на рочишту 12.01.2024. године, као представник Комисије, вештак Бранко Дошен је навео да, у консултацији са другим чланом Комисије, остаје при основном налазу и мишљењу и предметно вештачење брани у својству представника члана Комисије, па су без утицаја жалбени наводи да је одбијен предлог за саслушање Милоша Ивковића, другог члана Комисије. Вештаци су своје мишљење да је фалсификат извршен имитацијом дали на основу свеобухватне анализе слова, детаља и веза, а првостепени суд, с обзиром да се није појавила никаква сумња у правилност датог мишљења, своју одлуку правилно засновао на овом налазу и мишљењу.

Имајући у виду да су судски вештаци Милан Миловановић и Радослав Свичевић на околност утврђивања аутентичности спорног потписа сада пок. ВВ дали потпуно различита мишљења, те да на рочишту за главну расправу 13.06.2022. године именовани судски вештаци нису усагласили своје налазе и мишљења, као и да је с

обзиром на наведено тужила предложила ново вештачење, то се неосновано жалбом тужене указује да није било места одређивању новог вештачења у смислу члана 271 став 4 ЗПП.

Неосновано тужила побија одлуку суда у делу којим је одлучено о трошковима поступка наводима да тужили нису досуђени трошкови поступка за још осам образложених и девет необразложених поднесака. Овом имајући у виду што из садржине наведених поднесака произлази да нису били неопходни, односно нужни за вођење парнице у смислу члана 154 став 1 ЗПП, те се тужили не могу признати и досудити као оправдани трошкови парничног поступка.

Основано тужена жалбом оспорава правилност одлуке о трошковима поступка јер је првостепени суд одлучујући о висини трошкова за признате предузете радње од стране пуномоћника из реда адвоката погрешно применио Тарифу о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

С обзиром на успех у спору, а имајући у виду опредељену вредност предмета спора (6.000.000,00 динара), тужили, сагласно тарифном броју 13 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важеће у време пресуђења и у складу са одредбом члана 153 и 154 ЗПП, припада право на накнаду трошкова за ангажовање адвоката и то за састав одговора на тужбу са противтужбом и 4 образложена поднеска који су били неопходни за вођење парнице у износу од по 33.750,00 динара, заступање на осам одржаних рочишта у износу од по 38.250,00 динара, на име приступа на девет неодржаних рочишта у износу од по 21.375,00 динара, трошкови на име два вештачења у износу од 20.000,00 динара и 121.166,00 динара, као и на име судске таксе на тужбу и пресуду у износу од по 78.800,00 динара, све укупно 965.891,00 динара, применом важеће АТ и ТТ. Тужили припада право на исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка почев од дана извршности првостепене одлуке до исплате сагласно одредби члана 277 став 1 и 324 ЗОО, а у вези члана 345 и 366 ЗПП и члана 43 ЗИО.

Тужила нема право на увећање накнаде трошкова на име ангажовања пуномоћника из реда адвоката за 20%, по основу ПДВ. Наиме, право на накнаду трошкова поступка припада странци, па странка коју је у успешно окончаној парници заступао адвокат обвезник пореза на додату вредност има право на накнаду трошкова за пружену адвокатску услугу увећану за износ пореза на додату вредност, под условом да уз захтев достави и доказ (приложи рачун) да му је пуномоћник за извршене адвокатске услуге извршио обрачун трошкова увећаних за износ пореза на додату вредност. Имајући у виду да тужила није доставила наведени рачун, то тужила нема право на увећање трошкова за предузете парничне радње од 20 % на име пореза на додату вредност.

Из изложених разлога, на основу одредбе члана 390 ЗПП одлучено је као у ставу првом, а на основу члана 401 тачка 3 ЗПП као у ставу другом изреке ове пресуде.

Имајући у виду да тужила није успела у другостепеном поступку, на основу члана 165 у вези члана 153 ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић